

Stapvoets

Gaisha II

Schrijver: Sanna Es

ISBN: 9789464355482

© Sanna Es 2021

© Vlamme verzinsels / Gaisha publications 2021

Alle rechten voorbehouden

18+ Dit boek bevat expliciet taalgebruik en is uitsluitend bestemd
voor volwassenen

Alle personages in Stapvoets zijn fictief en elke gelijkheid met
bestaande personen, levend of niet, berust geheel op toeval

*V*alerie

Scheef

Ongeduldig luistert Valerie naar Raymond, haar ogen schieten van de klok aan de keukenmuur naar de grijze wolken buiten. Ze heeft geen zin om in de regen te lopen en straks is Adnan al weg.

‘Ja schat, ik heb je bericht ontvangen, ik zag het alleen vanmorgen pas. Nee, het geeft niet dat het laat was.’

Hij vraagt naar Femke en Milan, die op school zijn. Wat ze gaat doen? Hardlopen. Met Adnan? Nee, ze gaat alleen en daarna Zoë helpen in de winkel. Valerie weet niet goed waarom ze liegt. Het is niet alleen om een zinloze discussie te vermijden. Ze wil gewoon niet dat Raymond weet wat ze gaat doen en met wie. Hij is vaker in het buitenland voor zijn werk en hij vraagt nooit wat ze doet als hij er niet is. Ze vindt het vervelend dat hij dit nu wel doet.

‘Is er verder nog iets bijzonders dat je belt? Ben je wat vergeten?’

‘Ik wilde je even horen, dat is alles.’

‘Je bent nog geen dag weg.’

‘En dan mag ik niet bellen?’

Nog een keer kijkt ze op de klok. ‘Je belt nooit, en ik moet echt gaan, anders ben ik te laat bij Zoë.’

Raymond zucht. ‘Doe haar de groeten, ik bel vanavond nog even.’

‘Waarom?’

‘Omdat ik dat wil Val! Denk je dat ik Milan en Femke dan ook kan spreken?’

‘Jemig Raymond, natuurlijk kan dat, als je niet te laat belt. Ze moeten gewoon naar school.’

‘Ik weet dat ze gewoon naar school moeten. Ik mis jullie ...’

Ze heeft al opgehangen en Raymond laat zich op het bed vallen. Hij wist het. Valerie is blij dat hij weg is. Ze mist hem niet en ze heeft hem niet nodig. Alleen het geld dat hij

binnen brengt zodat ze het weer kan uitgeven aan zaken die ze ook niet nodig heeft. Als hij er niet is, loopt haar leventje gewoon door, zoals ze gewend is, met als enige stoorzender zijn telefoontje.

Met een zucht gaat hij op zijn rug liggen. Ze vertelt bijna nooit meer over haar dag. Gesprekken gaan over kleine zaken en onbenulligheden. Tegen de tijd dat ze naar bed komt ligt hij al te slapen en als hij wakker wordt is ze meestal al uit bed, bezig met weet hij veel wat. Hij vraagt zich af hoe lang dat al zo is en waarom hij nu pas ziet dat hij en Valerie gewoon een beetje langs elkaar heen leven.

Valerie vindt helemaal niet dat haar leventje gewoon doorloopt. Dat ze nu zelf de kinderen naar school moet brengen maakt dat ze moet haasten, waardoor haar hele ritme overhoop ligt. Door het telefoontje van Raymond is ze nog later. Adnan staat vast al op haar te wachten en anders is hij al weg. Gejaagd trekt ze de deur achter zich dicht. In een stevig tempo begint ze te lopen. De hoop dat hij nog niet weg is, rent voor haar uit.

Adnan zit op een bankje bij de ingang van het park. Valerie is haar irritatie op slag vergeten. Adnan ziet haar niet aankomen. Er ligt een diepe frons op zijn voorhoofd.

‘Goeiemorgen, zit je al lang te wachten?’

Wat verbaasd kijkt hij op. Een kleine glimlach glijdt over zijn gezicht en hij staat op. ‘Niet lang en soms is het prettig even alleen te zijn met mijn gedachten. Gaat het goed?’

Valerie knikt. ‘Met jou? Je kijkt ernstig.’

‘Wat ik al zei, gedachten die me bezig houden, maar niets om je zorgen over te maken. Zullen we?’

Als altijd geeft hij het tempo aan en net als anders vindt Valerie dat prettig. Zonder nadenken zet ze haar ene voet voor de andere. Ze lopen in stilte, ook als altijd, tegelijk is het anders. Het is een andere stilte dan ze gewend is en Adnan loopt ook anders dan ze gewend is. Hij is niet alleen stil, hij is in gedachten.

Het duurt niet lang voor ze begint te zweten en wat achterop raakt. Het geeft nooit. Nu vindt ze het vervelend en tevergeefs probeert ze Adnan bij te houden. Hij kijkt niet om en wacht niet op haar bij de uitgang aan de andere kant van het park. Het is haast of hij haar is vergeten. Die gedachte vindt ze ook vervelend. Pas bij de ingang van het café geeft hij blijk dat hij nog wel weet dat hij met haar samen loopt, en hijgend blijft ze staan. 'Weet je zeker dat er niets is?'
'Ik weet het zeker, thee?'

Ook dat is een ritueel geworden, samen lopen, daarna een kopje thee in het café vlak bij de flat van Adnan en Naomi. Heel soms bij Adnan thuis. Het zijn momenten waar Valerie van geniet en ze zijn haar dierbaar.

'Hoe gaat het met de kinderen en Raymond?'

'Prima, Raymond zit in Schotland, zakenreis.'

Hij trekt zijn wenkbrauwen op. 'Echt? Hoelang?'

'Een week, hij is gisteren vertrokken.'

'Daar heb je niets over gezegd.'

Valerie haalt haar schouders op. 'Hij is wel vaker een aantal dagen weg. Hij heeft een veeleisende baan.'

'En dat vind jij oké?'

'Ja hoor.' Ze lacht. 'Stiekem vind ik het wel prettig als hij er even niet is.'

'Waarom?'

'Gewoon, even alleen mijn eigen dingen en die van de kinderen.'

Zwijgend kijkt Adnan haar aan. 'En dat weet Raymond ook?'

'Nee, natuurlijk niet.'

'Waarom niet?'

Valerie zucht. 'Hij zou het niet leuk vinden.'

'En terecht.'

Adnan kijkt haar aan alsof ze zojuist iets vreselijks heeft gezegd.

'Nou ja, zo erg is het toch niet, jij zegt net ook dat het soms prettig is alleen te zijn met je gedachten.'

'Met mijn gedachten. Jij zegt dat je het prettig vindt dat Raymond er niet is.'

‘Dat heb jij nooit?’

‘Nooit. En Naomi ook niet.’

‘Dat weet je niet.’

‘Jawel. Naomi zou het met me delen en ik met haar. Zodra je het prettig gaat vinden dat je partner er niet is, zit er iets scheef.’

‘Er zit niets scheef.’

Ze roert omslachtig in haar thee en voelt de ogen van Adnan branden. Er zit niets scheef. Raymond is gewoon zo Raymond. De laatste tijd kan ze er niet goed tegen. De rapporten voor zijn werk, de late telefoontjes met klanten. Het eeuwige vragen naar zijn spullen, of zijn pak al terug is van de stomerij. Hij weet niet hoe hij de schooltassen van de kinderen in moet pakken, hij weet nog steeds niet hoe laat Femke op zaterdag naar atletiek moet. Zijn vreselijke avond ritueel, het lelijke blauwe shirt waar hij in slaapt, zijn buikje, zijn lompe gedrag tegenover Adnan en Naomi, de idiote beschuldigingen. Valerie zucht diep en schudt even haar hoofd voor ze Adnan weer aankijkt. ‘Er zit niets scheef.’

Als het zo zou zijn

Adnan blijft haar stil aankijken en Valerie wordt ongemakkelijk onder zijn blik. Ze lacht zachtjes. ‘Echt, er is niets.’

Hij knikt, maar ze ziet dat hij haar niet gelooft en drinkt zwijgend haar thee. Het maakt niet uit. Ze is hem geen uitleg verschuldigd. Als zij het prettig vindt om een aantal dagen zonder Raymond te zijn dan vindt ze dat prettig. Dat hij en Naomi dat niet hebben, jammer dan. Het is gezond om ook zonder elkaar te zijn. Ze zucht diep. ‘Ik mis hem ook wel hoor. Normaal brengt hij op woensdag de kinderen naar school, nu moest ik dat zelf doen, daarom was ik ook later.’

Dat is niet missen. Dat is de onhandigheid van alles alleen moeten doen en er alleen voor staan. Adnan heeft het eerder gezien. Valerie en Raymond zijn een stel, man en vrouw, twee kinderen. Een gezin, maar het hangt als los zand aan elkaar. Niet liefdeloos, wel langs elkaar heen. Het viel hem op en later sprak hij er met Naomi over. Zij zag het ook. Adnan begrijpt dat niet. Hij begrijpt niet dat mensen op die manier met elkaar kunnen leven. Voornamelijk bezig met eigen werk, hobby's en bezigheden met af en toe korte momenten van samenzijn. Hij kent de dag van Naomi en zij kent die van hem. Hij weet wat haar bezig houdt en ze kan alles tegen hem zeggen. Hij kent haar vrienden, collega's. Hij wacht op haar als ze 's avonds zonder hem weg is, zij op hem. Hoe laat het ook wordt. Als ze door omstandigheden elkaar een paar dagen niet zien dan mist hij haar omdat ze er niet is, omdat hij graag bij haar is.

Hoe langer Adnan stil blijft, hoe ongemakkelijker het wordt. Valerie begint nerveus te ratelen. Ze vertelt over de belachelijke hoge prijs van het nieuwe judopak van Milan, de laksheid van de penningmeester van de buurtcommissie, de nieuwe auto van de buurvrouw. Veel te groot voor een vrouw alleen. Nietszeggende praat waar Adnan niet op reageert en midden in een zin houdt ze verschrikt haar mond. Ze praat zoals ze tegen Raymond praat. Tijdens het eten, of zelfs naast hem, in bed. Lege dingen uit haar verder lege dag waarin ze niets nieuws heeft gedaan en niets nieuws heeft geleerd. Het ligt niet alleen aan Raymond, het ligt ook aan haar. Ze zucht diep 'Ik mis hem wel. Ik mis mezelf, ik weet alleen niet zo goed wat ik precies mis.'

Adnan heeft eerder gezien hoe Valerie kan zijn. Hij ziet ook dat ze niet altijd zo geweest is. Heel soms, wanneer ze zich ongezien denkt, ontdekt hij een glimp van haar jongere versie. Ze heeft dan een open en nieuwsgierige houding. Zodra ze door heeft dat hij naar haar kijkt, verdwijnt het weer onder het masker. Haar uitstraling wordt hooghartig en bekrompen. Ze doet of ze alles heeft gezien, maar haar

wereld is klein. Haar verwachtingen daarbinnen zijn hoog en ze is zelden bezig met zaken die er echt toe doen. Daarnaast is ze vreselijk onzeker. Nu ook.

Valerie schrikt als hij plotseling opstaat. Hij kijkt op haar neer. 'Je praat alsof je niet weet wat je met jezelf aan moet.' Hij rekent af en zwaait even naar de barman. 'Ik zie je zaterdag Mike.' Dan tegen Valerie. 'Kom, ik wil je iets laten zien.'

Ze laat haar thee staan en volgt hem het café uit. 'Wat gaan we doen?'

'Naar mijn huis.'

'Is Naomi thuis?'

'Ja, die is thuis.' Verbaasd draait hij zich naar haar om.

'Waarom?'

'Zomaar.'

Valerie verwacht dat hij het stukje naar zijn flat weer gaat joggen, maar hij loopt rustig voor haar uit. Ze loopt naast hem en trekt de rits van haar jack open en weer dicht. Adnan kijkt haar aan. 'Heb je iets tegen Naomi?'

Geschrokken kijkt Valerie hem aan. 'Nee! Hoe kom je daar nou bij!?'

'Ook niet een beetje?'

'Natuurlijk niet!'

De korte wandeling naar zijn flat lijkt een eeuwigheid te duren. Valerie heeft helemaal niets tegen Naomi, niet eens een beetje. Door Naomi voelt ze zich vreselijk schuldig als Adnan weer onverwacht in haar hoofd en fantasieën opduikt. Daarnaast is ze bij vlagen vreselijk jaloers. Diezelfde jaloezie steekt weer de kop op als ze ziet hoe Adnan en Naomi elkaar begroeten. Een korte zoen vergezeld van een liefdevolle blik. Valerie kan het niet helpen. Ze vergelijkt Raymond met Adnan en zichzelf met Naomi. De plichtmatige zoen die hij haar geeft bij het weggaan en thuiskomen, voor het slapen gaan. Nietszeggend, zonder warmte of enige passie.

‘Willen jullie thee?’ Naomi glimlacht vriendelijk en Valerie wil knikken, maar Adnan schudt zijn hoofd. ‘Straks, ik neem Valerie even mee naar mijn kamer.’

Naomi knikt. ‘Prima, dan wacht ik nog even. Laat maar weten wanneer jullie klaar zijn, dan maak ik de lunch.’

Valerie weet niet wat ze zich voor moet stellen bij de kamer van Adnan, maar haar fantasie gaat alweer met haar op de loop. Misschien is hun relatie wel zo goed omdat ze elkaar ruimte geven intiem met anderen te zijn. Ze heeft erover gelezen en ze weet dat er mensen zijn die het kunnen. Ze vraagt zich af of zij het zou kunnen. Stel dat Raymond een vrouw mee zou nemen en tegen haar zou zeggen dat hij haar even meeneemt naar zijn werkkamer. Stel dat Valerie ze wat later thee en broodjes zou brengen en zou zien dat de vrouw naakt bovenop hem zou zitten, of hij achter haar, zijn handen om haar borsten.

Ze zou hem vermoorden!

Maar andersom? Zij met Adnan? Fantaseren is één ding, maar echt? En als ze het zou doen, zou ze het Raymond dan vertellen? Hoe zou hij reageren als hij haar zou betrappen met een ander? Even snuift ze. Hij denkt dat er iets gaande is tussen haar en Adnan. Valerie zou bijna willen dat het echt zo is, niet alleen in haar hoofd. Ze wil weten hoe Raymond reageert als ze hem zou vertellen dat er wél iets tussen haar en Adnan is, veel meer dan alleen maar een vriendschap. Ze wil weten of hij dan ook zijn schouders op zou halen en net doet of hij luistert naar wat ze te vertellen heeft. Ze wil weten hoe ze zelf zou reageren als dat zo zou zijn.

Dertien-in-een-dozijn

Valerie kijkt rond in de kleine kamer. Er is geen raam, enkel een smal ventilatierooster. Tegen de wand tegenover de muur staat een tafel met daarop kaarsen en een schaalje wierook. Op de grond ligt een kleed en diverse zachte kussens. Het is niet helemaal wat ze zich had voorgesteld, toch bonkt haar hart. Adnan staat dichtbij haar. Onder zijn linkeroog trilt een spiertje en hij kijkt haar aan. Valerie begint te hikkelen. 'Weet je zeker dat ... wat is dit voor een kamer?'

Adnan lacht. 'Vroeger was dit het tweede toilet, nu is het mijn meditatiekamer.'

Valerie knikt zenuwachtig. 'En hier wil je ... komt Naomi hier ook?'

'Natuurlijk komt ze hier ook. We mediteren hier vaak samen, soms alleen. Zelfs Farid komt hier, hij zegt dat het hem rustig maakt. Ik heb niet het alleenrecht op deze kamer.'

Adnan laat zich door zijn knieën zakken en gaat in kleermakerszit op een kussen zitten. Hij gebaart dat ze zijn voorbeeld moet volgen en ze zakt naast hem op de grond. Ineens weet ze niet zeker of ze dit wel zo'n goed idee vindt.

Naomi en Adnan mogen dan een open relatie hebben, zij heeft dat niet en de gedachte om nu intiem met hem te zijn, terwijl Naomi gewoon in de keuken of de woonkamer is, staat haar tegen. Als het dan toch kan en als ze het dan toch gaan doen, dan gaat ze liever met hem naar een hotel, ver van hier. Diep haalt ze adem en Adnan kijkt haar aan. 'Ontspan en doe je schoenen uit.'

Valerie schudt haar hoofd en staat weer op. Ze doet helemaal niets uit. 'Ik weet het niet, misschien is dit toch niet zo'n goed idee.'

'Waarom niet? Ik dacht juist dat je er meer over wilde weten, en ik denk ook dat het goed voor je zal zijn.'

Valerie kan zich niet herinneren dat ze het hier ooit over hebben gehad en Adnan lacht. Ze is het vergeten, of hij heeft het destijds toch verkeerd gezien. 'Die keer, bij jullie thuis.'

Ik had het met Raymond over geloof en spiritualiteit. Ik dacht dat je het interessant vond en dat je er meer over wilde weten, had ik dat mis?’

Het bloed schiet naar haar gezicht. Valerie schudt haar hoofd en krijgt het warm. Haar gedachten denderen in volle vaart voor haar uit en ze ziet zich al een verhouding beginnen met Adnan, terwijl hij alleen maar wil praten. Ze giechelt een beetje ongemakkelijk en schaamt zich vreselijk. ‘Oh dat, nee, dat had je niet mis. Ik wil er graag meer over weten.’

‘Wat dacht jij dat we hier gingen doen?’

Adnan is ook gaan staan en kijkt haar ernstig aan. Ze schudt haar hoofd. ‘Geen idee, ik was dat gesprek helemaal vergeten.’

Ze durft hem niet aan te kijken. Hoe haalt ze het in haar hoofd. Natuurlijk wil hij haar alleen maar wat vertellen en ze wil er ook meer over horen, maar schaamt zich dat haar gedachten een hele andere kant uit gaan. Ze schaamt zich nog meer als ze merkt dat ze niet wil dat het alleen maar gedachten zijn. Het is niet alleen ongemak. Het is ook de teleurstelling dat hij haar alleen maar hier naartoe brengt om te praten.

‘Wat dacht je dat we gingen doen?’

Nog een keer schudt ze haar hoofd en ze kijkt op haar horloge. ‘Jeetje, is het al zo laat! Ik moet naar Zoë. Het spijt me. Ik kom er zelf wel uit.’

Voor Adnan nog iets kan zeggen vlucht ze weg, door de gang en langs de keuken, waar ze amper de tijd neemt om Naomi gedag te zeggen. Valerie weet zeker dat haar gedachten op haar gezicht te lezen zijn.

Adnan sluit de deur van de kleine kamer en gaat bij Naomi aan de keukentafel zitten. ‘Geen thee voor Valerie, ze is weg.’

‘Ik zag het.’

Hij kijkt naar zijn vrouw en wacht met het drinken van zijn thee tot ze is gaan zitten. Naomi kijkt hem aan. ‘Ik denk dat ze verliefd op je is.’

Adnan schudt zijn hoofd. 'Ze denkt dat ze iets is, maar dat heeft weinig met verliefd zijn te maken.'

'Ze vindt je spannend.'

'Ze vindt het idee spannend. Ze is ontevreden, het had iedereen kunnen zijn.'

Naomi glimlacht. 'Misschien, maar nu ben jij het.'

Adnan zucht. 'Ze dacht dat ik met haar wilde vrijen.'

Hij zag het aan haar gezicht, aan haar hele houding en de taal van haar lichaam. Ze dacht het echt. 'Haar ontevredenheid maakt dat ze ontvankelijk is, niet alleen voor mij. Op zo'n moment vergeet ze Raymond en haar kinderen, dan gaat ze overstag.'

'En dan moet ze leven met de gevolgen van haar beslissing. Dat is niet jouw verantwoordelijkheid.'

Naomi staat op en legt haar handen op zijn schouders. 'Wat Valerie doet of niet doet, dat is aan haar. Jij hebt genoeg op je bord. Heb je Soumia al gesproken?'

Hij heeft Soumia nog niet gesproken. Niet meer nadat hij haar totaal onverwacht overviel en ongewild een klein stukje van die andere kant van haar kreeg te zien. Ze leek een ander persoon en daardoor leken haar woorden ook anders, harder. Gelogen ook. Hij geeft Naomi een zoen op haar hand en gaat met zijn duim langs de binnenkant van haar pols. 'Nog niet, dat heeft ook geen haast.' Hij staat op. 'Mijn hoofd moet leeg.'

Naomi knikt. 'Toe maar, ik haal Farid wel op.'

Adnan verdwijnt weer in de kleine kamer. Zijn gedachten zijn bij zijn zus en bij Valerie.

Valerie rent zonder acht te geven aan haar ademhaling. De steken in haar zij voelt ze amper. Ze voelt wel haar gloeiende gezicht. Ze heeft Raymond niet nodig om de vriendschap met Adnan en Naomi om zeep te helpen. Daar is ze in haar eentje heel goed toe in staat. Ze kan Adnan nooit meer onder ogen komen en Naomi nog veel minder. Ze had het gedaan. Misschien niet daar, maar als ze alleen met Adnan was geweest, dan had ze het gedaan. Ze was met hem naar bed gegaan. Ze had zichzelf toegestaan dat haar fantasieën werkelijkheid werden en ze zou geen moment

aan Raymond hebben gedacht. Ze denkt nu ook niet aan Raymond, niet echt. Hij kan de pot op en het is zijn eigen schuld. Het komt doordat hij denkt dat het zo is. Hij denkt dat er iets tussen haar en Adnan is. Door de woorden van Raymond en zijn idiote verbod Adnan te zien, is ze erover na gaan denken. Hij drijft haar regelrecht in de armen van een ander. En die ander wil haar niet. Natuurlijk niet! Adnan heeft mooie, exotische Naomi met haar amandelvormige ogen, haar perfecte kind, haar perfecte hond, haar perfecte leventje. Waarom zou Adnan in godsnaam behoefte hebben aan saaie Valerie. Van haar gaan er dertien-in-een-dozijn. De beelden in haar hoofd zijn het enige wat misschien nog een beetje interessant zou kunnen zijn, maar er is niemand die daar naar vraagt. Zelfs haar eigen man niet.

Valerie stopt met rennen als ze de winkel van Zoë in het zicht krijgt en ze schudt haar hoofd. Zoë verklaart haar voor gek. Die heeft ook al zo'n perfect leven. Een leuk huisje, een prachtige winkel en het talent om van een oude vaatdoek iets moois te maken. Geen vent die haar niet ziet staan, geen kinderen die constant haar aandacht vragen en als ze zou willen iedere week een leuke, spannende of ronduit krankzinnige date. Ze gaat niet naar Zoë. Die zit ook al niet op haar te wachten.

Laiend verlangen

Boos gooit Raymond zijn telefoon op het tweepersoonsbed. Weer geen gehoor. Hij heeft toch gezegd dat hij vanavond zou bellen? Waar is ze?

Nog een keer. De laatste keer. Zijn collega's staan op hem te wachten. Hoe het hem gelukt is weet hij niet, maar Klaas heeft weer een café gevonden. Klaas vindt altijd een café, zelfs in een gehucht als dit en als hij de verhalen moet

geloven, is het nog een leuk café ook. Raymond wil niet mee en als Valerie opneemt gaat hij ook niet mee. Hij wil alleen maar even welterusten tegen Femke en Milan zeggen. Hij heeft nooit een hekel aan de buitenlandse reizen die hij voor zijn werk moet maken, maar dat hij zijn kinderen een paar dagen niet ziet, vindt hij niet leuk. Dat hij het gevoel heeft dat Valerie bewust de telefoon niet opneemt, ook niet.

Ze zit natuurlijk bij Adnan, ondanks dat hij aangegeven heeft dat niet prettig te vinden. Het kan haar niets schelen.

De telefoon blijft over gaan en zijn boosheid groeit. Hij is niet bang voor Adnan. Wat dat betreft heeft Valerie niet gelogen. Er is niets. Adnan wil niets met Valerie. Hij heeft gezien hoe hij naar Naomi kijkt. Ook hoe Naomi naar hem kijkt. Raymond is jaloers op die blik. Ooit kon Valerie ook op die manier naar hem kijken, alsof hij haar hele wereld was. Dat is lang geleden.

Ze neemt niet op. Een korte klik, het antwoordapparaat. De zachte stem van Valerie vertelt hem dat er niemand in staat is de telefoon op te nemen, of hij op een later tijdstip terug wil bellen.

Nee, hij wil niet terugbellen, niet nog een keer. Ze zou er zijn en als zij er niet is, waar zijn Femke en Milan dan? Zijn irritatie groeit als hij zijn telefoon op de lader legt. Als ze het zo wil, dan kan ze het zo krijgen. Zij haar pleziertjes, hij ook zijn pleziertje. Eens zien hoe leuk dat café nou echt is. Met de klink van de deur in zijn hand kijkt hij naar de telefoon op het bed. Het scherm blijft donker. Natuurlijk belt ze niet. Hij is er niet. Uit het oog, uit alle gedachten en misschien zelfs wel uit het hart.

Valerie ligt in bad. In de verte hoort ze de telefoon over gaan, de zoveelste keer. Ze laat zich zakken tot haar gezicht half onder water ligt. Geluiden buiten de badkamer worden gedempt. Femke en Milan waren boos en ongehoorzaam. Om haar haast, haar ongeduld. Toen ze terugkwam van Adnan en Naomi was ze in bed gekropen. Ze had de wekker

gezet zodat ze niet te laat bij school zou zijn. Snel eten en de kinderen onder de douche, extra vroeg naar bed, omdat ze niet wilden luisteren. Ze voelt zich maar een beetje schuldig. Ze overleven het wel. Hoe eerder ze doorkrijgen dat ze het niet altijd kunnen krijgen zoals ze het willen, hoe beter. Raymond heeft het nog steeds niet geleerd. Denkt hij nou echt dat ze naast de telefoon op hem gaat zitten wachten. Anders belt hij ook niet, niet zo vaak in elk geval. Als ze nou wist dat hij belde omdat hij haar en de kinderen mist, maar hij belt omdat hij haar wil controleren.

Ze negeert de stemmen van de kinderen. Ze doen niet eens hun best om stil te zijn. Het kan haar niet schelen. Dat Zoë haar de hele middag al probeert te bellen en de twee gemiste oproepen van Adnan ook niet. Ze hebben haar niet nodig. Hoe minder mensen ze spreekt, hoe kleiner de kans dat ze zichzelf voor schut zet. Als ze terugdenkt aan het moment van eerder zakt ze helemaal onder water.

Wat zal Adnan denken? En Naomi? Door het heldere water kijkt Valerie naar het plafond. Ze voelt zich niet alleen prettig bij Adnan, ze voelt zich ook prettig bij Naomi en nu heeft ze dat eigenhandig om zeep geholpen. Stijf knijpt ze haar ogen dicht. Niet eigenhandig. Het komt door Raymond! Als hij niet zo achterdochtig is, zo wantrouwend. Als hij niet had gezegd dat hij liever niet wil dat ze Adnan ziet. Hij insinueerde dat ...

Onder water schudt ze driftig haar hoofd. Door hem is ze zich van alles in haar hoofd gaan halen. Het idee dat iemand haar weer eens interessant en sexy zou vinden. Raymond ziet haar met hele andere ogen. Moeder van zijn kinderen, verzorgster, huishoudster en misschien een maatje, maar zelfs dat betwijfelt ze. Hij mag blij zijn dat Adnan alleen maar een vriendin in haar ziet, een hardlooptmaatje, iemand waar hij mee van gedachten kan wisselen. Valerie kreunt als ze terugdenkt aan zijn gezicht. Hij zag het. Hij zag welke beelden en fantasieën in haar hoofd zaten. Hij zag dat ze uit haar kleren was gegaan als hij dat had gevraagd.

Hoestend komt ze boven water. De geluiden nemen in volume toe. Harde muziek, Femke huilt, Milan zingt met de radio mee. Haar gezicht wordt nog warmer, nu ook van woede. Ze kunnen geen vijf tellen zonder haar! Ze trekt de stop uit het bad en kijkt hoe het water langzaam wegloopt. Kippenvel trekt geleidelijk over haar huid terwijl ze het kabaal buiten probeert te sluiten. Pas als het water helemaal weg is gelopen stapt ze uit bad en trekt ze haar ochtendjas aan. De prettige sensatie die ze normaal heeft als de zachte stof haar huid raakt, is ver te zoeken. Boos stampt ze naar de kamer van Milan, waar ze zonder iets te zeggen zijn stereo uitzet. 'Slapen. Nu! En laat ik je niet meer horen!'

In de kamer van Femke troost ze haar ongeduldig, geeft haar een slokje water en trekt het dekbed over haar heen. 'Welterusten. Tot morgen.'

Ze kan het niet opbrengen de lieve, geduldige en zachtaardige moeder te zijn die ze van haar gewend zijn. Ze heeft er geen zin in. Niet vandaag. Tranen prikken achter haar ogen. Ze is niet lief, niet aantrekkelijk, niet sexy. Ze is zelfs geen goede moeder.

Met een dikke keel belt ze haar ouders en ze vraagt of Femke en Milan een paar nachtjes mogen komen logeren. Tot Raymond terug is. Ze voelt zich niet lekker. Kan papa ze morgenmiddag uit school halen? Dan missen ze maar één dag. In de keuken schenkt ze een groot glas wijn in. Ze ploft in het donker op de brede stoel bij het raam. Ze heeft het gevoel dat ze niet meer terug kan. Ze weet niet goed wat er van binnen open is gegaan, maar het gaat niet meer dicht. Adnan heeft iets in haar wakker gemaakt, en het wantrouwen en de jaloezie van Raymond hebben nog meer olie op het vuur gegooid.

Als plotseling het geluid van de bel met geweld door de stilte galmt, schiet ze zowat uit haar stoel. Haar hart bonkt in haar keel en ze kijkt op de klok. Nog een keer de bel. Langer nu. Heel even is Valerie van plan stilletjes naar boven te sluipen, maar als het snerpande geluid weer door de stilte